

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobců: a) **R. J.**
b) **P. Š.**
c) **D. Š.**
d) **J. K.**
e) **Mgr. A. H.**

všichni zastoupeni
proti Ing. arch. O. K.

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
Slovácké vodárny a kanalizace, a. s.
sídlem Za Olšávkou 290, Uherské Hradiště

o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2017, č. j. KUZL 51792/2017, sp. zn. KUSP 38717/2017 ÚP-Ha

o žalobě žalobce b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. KUZL 52743/2017, sp. zn. KUSP 40814/2017 ÚP-Ha

o žalobě žalobce c) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2017, č. j. KUZL 52763/2017, sp. zn. KUSP 40815/2017 ÚP-Ha

o žalobě žalobce d) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2017, č. j. KUZL 63713/2017, sp. zn. KUSP 51832/2017 ÚP-Ha

o žalobě žalobkyně e) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. KUZL 64169/2017, sp. zn. KUSP 51833/2017 ÚP-Ha

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Žalobci se podanými žalobami domáhali zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta jejich odvolání a potvrzena následující prvostupňová rozhodnutí Městského úřadu Uherský Ostroh, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“):
2. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14. 3. 2017, č. j. MUUO 1092/2017MIK, bylo žalobci a) nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), odstranění stavby: „Maringotka na kolech bílé barvy o rozměrech 8,0 m x 2,4 m, zpevněná plocha o rozměrech cca 6,0 x 3,0 m, dřevěný přístřešek – pergola o rozměrech 8,0 x 2,4 m, suché WC“, umístěné na pozemku parc. č. x v k. ú. x, obec x, provedené bez povolení stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.
3. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14. 3. 2017, č. j. MUUO 1090/2017MIK, bylo žalobci b) nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění stavby: „Maringotka šedé barvy o rozměrech 8,15 x 2,4 m, zpevněná plocha o rozměrech cca 6,0 x 3,0 m, dřevěný přístřešek o rozměrech 5,0 x 3,6 m, suché WC“, umístěné na pozemku parc. č. x v k. ú. x, obec x, provedené bez povolení stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.
4. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 15. 3. 2017, č. j. MUUO 1118/2017MIK, bylo žalobci c) nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění stavby: „Maringotka na kolech bílé barvy o rozměrech 7,3 m x 2,4 m, včetně výsuvné pergoly, suché chemické WC“, umístěné na pozemku parc. č. xv k. ú. x, obec x, provedené bez povolení stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.
5. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 3. 2017, č. j. MUUO 1056/2017MIK, bylo žalobci d) nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění stavby: „Mobilní stavba sloužící jako zázemí pro drobnou zemědělskou a zahrádkářskou činnost a rekreaci – maringotka na kolech hnědé barvy o rozměrech 7,0 x 2,4 m, včetně zpevněné plochy o rozměrech 3,8 x 3,5 m, dřevěný přístřešek – pergola o rozměrech 3,8 x 3,5 m, suché WC“, umístěné na pozemku parc. č. xv k. ú. x, obec x, provedené bez povolení stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.
6. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 16. 3. 2017, č. j. MUUO 1153/2017MIK, bylo žalobkyni e) nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění stavby: „Maringotka na kolech šedé barvy o rozměrech 5,0 m x 2,5 m (dle přeměření 7,5 m x 2,4 m), částečné oplocení pozemku drátěným pletivem, včetně vstupní brány“, umístěné na pozemku parc. č. x v k. ú. x, obec x, provedené bez povolení stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem.

7. Podle žalovaného byly všechny stavby provedeny bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem a nebyly dodatečně povoleny. Vzhledem k tomu stavební úřad nařídil jejich odstranění.

II. Obsah žalob

8. Žalobci v totožně formulovaných žalobách namítali, že pozemky, na nichž jsou stavby umístěny, se nacházejí v lokalitě, o níž se dlouhodobě jedná jako o území, na němž hodlá město Uherský Ostroh dosáhnout změny územního plánu tak, aby zde bylo možno budovat rekreační objekty pro individuální i hromadnou rekreaci. Žalobci připustili, že stávající územně plánovací dokumentace umožňuje stavebnímu úřadu nařídít odstranění staveb nacházejících se v dané lokalitě, nicméně se jedná o stavby, které zde existují desítky let na pozemcích ve vlastnictví vlastníků staveb nebo na pozemcích řádně pronajatých (stavby jsou zde umístěny se souhlasem pronajímatelů - vlastníků pozemků).
9. Podle žalobců současné územní plány (obce Ostrožská Nová Ves a města Uherský Ostroh) odůvodňují stavební uzávěru těžbou šterkopísku. Tato těžba však již byla ukončena, pozemky jsou rekultivovány a těžební společnosti s umístěním staveb pro rekreaci souhlasí. Navíc pozemky, na kterých jsou stavby umístěny, jsou územním plánem v rozporu se skutečností označeny jako vodní plocha.
10. Žalobci dále poukázali na to, že dne 20. 10. 2016 byl předložen návrh na změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, neboť byla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Zastupitelstvo obce schválilo pořízení změny územního plánu. V souvislosti s plánovanou změnou nechal Krajský úřad Zlínského kraje vypracovat územní studii „ÚS 3“, která rozčleňuje území šterkopískových jezer do tří zón (v jedné z nich má být umístování staveb pro individuální rekreaci připuštěno). Podle žalobců tak probíhají jednání o změně územního plánu, v důsledku které by došlo k povolení rekreačních objektů. Jedním z důvodů, pro který stávající územní plán neumožňuje vydat příslušná stavební povolení na rekreační stavby, je přitom dle žalobců skutečnost, že nebyla splněna podmínka, aby do konce roku 2006 byla vodoprávnímu úřadu předložena studie využití vodních ploch v dobývacím prostoru po ukončení těžby, která byla stanovena v „opatření obecné povahy - rozhodnutí odboru životního prostředí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 16. 6. 2006“. Vzhledem k tomu vodoprávní úřad vydal rozhodnutí ze dne 25. 11. 2016, kterým uložil SVK, a.s. předložit návrh na změnu ochranného pásma vodního zdroje Ostrožská Nová Ves do 31. 12. 2017.
11. Žalovaný tak dle žalobců pochybil, když celou věc posuzoval podle stávající územně plánovací dokumentace, která neodpovídá realitě. Žalobci již v odvoláních proti rozhodnutím o zamítnutí jejich žádostí o dodatečná povolení staveb žádali, aby bylo vyčkáno na výsledek projednání připravovaných změn územních plánů dotčených obcí (Ostrožské Nové Vsi i Uherského Ostrohu). Obě obce podle žalobců vnímají pozitivně možnost rekreace v okolí jezer. Žalobci proto měli za to, že nebylo namístě zamítnout žádosti o dodatečné povolení staveb. Stavební úřad měl řízení o dodatečné povolení staveb přerušit a vyčkat na „definitivní územně plánovací dokumentaci“.
12. Závěrem proto žalobci navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí, jakož i jim předcházející prvostupňová rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný byl toho názoru, že námítky žalobců směřovaly spíše proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby. V nyní posuzovaném řízení tak nemají tyto námítky místo. Podle žalovaného dosud nebyla podána žádost o zrušení dobývacího prostoru. Žalovaný také

zdůraznil, že předmětné stavby žalobců jsou umístěny na pozemku, který se mj. nachází v kat. území x, obec x, přičemž pro obec Uherský Ostroh žádná změna územního plánu, která by se dané lokality týkala, projednávána není a žádná taková změna není ani navrhována. Pokud se jednalo o žalobci zmiňovanou územní studii „ÚS 3“, podle žalovaného měli žalobci na mysli územní studii „Využití ploch uvolněných po těžbě štěrkopísku – Ostrožská jezera“. Potřeba této studie byla stanovena Zásadami územního rozvoje Zlínského kraje. Tato studie podle žalovaného neslouží pro rozhodování stavebního úřadu. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že podle územního plánu pro obec Uherský Ostroh ze dne 27. 12. 2012 jsou pozemky, na nichž jsou umístěny předmětné stavby, součástí plochy WT – vodní plochy a toky, kde nelze stavby pro individuální rekreaci umístit. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud podané žaloby zamítl.

IV. Ústní jednání

14. Žalobci vyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ustanovení § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud proto nařídil k projednání žalob jednání, k němuž se však řádně předvolaní žalobci ani jejich zástupce nedostavili. Žalovaný se z účasti na jednání předem omluvil. Přes vyrozumění se k jednání nedostavila ani osoba zúčastněná na řízení.
15. Krajský soud tak v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 s. ř. s. projednal žalobu v nepřítomnosti účastníků (a osoby zúčastněné na řízení).

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žaloby přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
17. Usnesením ze dne 6. 5. 2019 (č. j. 30 A 219/2017 - 52, č. j. 30 A 221/2017 - 55, č. j. 30 A 223/2017 - 57 , č. j. 30 A 268/2017 - 69, a č. j. 30 A 269/2017 - 67) krajský soud podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. všechny žaloby spojil ke společnému projednání a rozhodnutí, neboť napadená rozhodnutí spolu skutkově souvisejí a argumentace v žalobách všech žalobců je v zásadě totožná.
18. Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobami napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal všechna napadená rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť jak již bylo uvedeno výše, žalobci na jeho nařízení trvali. Dospěl přitom k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
19. Podstatou sporu v nyní projednávané věci je předně právní otázka, zda měl správní orgán, v daném řízení stavební úřad, přerušit řízení o odstranění staveb, případně řízení o jejich dodatečná povolení, a to s ohledem na údajně probíhající změnu územního plánu obce Ostrožská Nová Ves, případně s ohledem na budoucí možnou změnu územního plánu města Uherský Ostroh.
20. V daném případě jsou předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, jimiž bylo žalobcům pravomocně nařízeno odstranění staveb podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, dle kterého stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

21. Stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až § 115 tohoto zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 tohoto zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 tohoto zákona. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení (odst. 2 ustanovení § 129 stavebního zákona).
22. Dle odstavce 3 téhož ustanovení stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
23. Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje jako řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy samostatným řízením v rámci řízení o odstranění stavby. Prostřednictvím řízení o dodatečném povolení stavby je možné zabránit odstranění stavby, která je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření. V tomto řízení stavební úřad posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro to, aby byla stavba dodatečně povolena. Naopak v řízení o odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze to, zda je stavba provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a zda stavba nebyla dodatečně povolena; mimo rámec předmětu řízení o odstranění stavby se proto ocitají námítka, které žalobci mohli uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby (shodně k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017 - 22, dostupný na www.nssoud.cz).
24. V daném případě žalobci žádosti o dodatečné povolení staveb podali a jejich žádosti byly pravomocně zamítnuty. Proti těmto rozhodnutím však žalobci žaloby, které by mohl zdejší soud věcně projednat, nepodali. Učinili tak totiž až současně se žalobami proti rozhodnutím, jimiž bylo nařízeno odstranění staveb, tedy po uplynutí lhůty k podání žalob proti rozhodnutím o jejich dodatečném nepovolení. Soud proto takové žaloby (po jejich vyloučení k samostatnému projednání a rozhodnutí) odmítl jako opožděné (usneseními ze dne 7. 5. 2019, č. j. 30 65/2019 - 12, č. j. 30 A 66/2019 - 12, č. j. 30 A 67/2019 - 12, č. j. 30 A 68/2019 - 8, a č. j. 30 A 69/2019 - 7).

25. V řízení o žalobách směřujícím proti rozhodnutí o odstranění stavby tak lze zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a zda stavba nebyla dodatečně povolena.
26. Žalobci ale v podané žalobě nic takového nenamítali. Netvrdili, že by předmětné stavby, které mají být odstraněny, disponovaly odpovídajícím rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, ani netvrdili, že by stavby byly dodatečně povoleny. Žalobci nenamítali ani to, že se nejedná o stavby ve smyslu stavebního zákona, které nevyžadují žádné povolení či opatření stavebního úřadu, ale toliko namítali, že se jedná o stavby, které se v dané lokalitě nacházejí již desítky let (aniž by to doložili), a že s ohledem na změnu v území a plánovanou budoucí změnu územního plánu měl žalovaný řízení o dodatečném povolení staveb přerušit a vyčkat vydání nového územního plánu.
27. Žalobci tedy námitky svým obsahem nesměřovali proti rozhodnutím o odstranění staveb, nýbrž proti rozhodnutím o žádostech o dodatečná povolení staveb, neboť v těchto řízeních stavební úřad právě posuzuje soulad stavby s územním plánem. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je soud oprávněn posuzovat, zda stavební úřad správně posoudil soulad stavby s územním plánem a zda zohlednil případnou plánovanou změnu územního plánu. Takovou žalobu, kterou by mohl soud věcně projednat, však žalobci včas nepodali, a nedali tak soudu možnost se těmito jejich námitkami zabývat. V tomto řízení o žalobách proti rozhodnutím o nařízení odstranění stavby k tomu však soud oprávněn není. Soud totiž není oprávněn v řízení o žalobě přezkoumávat jiná rozhodnutí než ta, která jsou předmětem žaloby (v daném případě tedy toliko rozhodnutí o nařízení odstranění staveb). A není oprávněn ani posuzovat, zda stavební úřad postupoval v řízeních o dodatečných povoleních staveb v souladu se zákonem či nikoli. Byť by stavební úřad v řízení o dodatečných povoleních staveb skutečně pochybil, neměla by tato skutečnost žádný vliv na zákonnost nyní napadených rozhodnutí o nařízení odstranění staveb. Už právě uvedené tedy nutně vedlo soud k zamítnutí všech žalob.
28. Ve snaze hledat obecně spravedlivé řešení situace žalobců však krajský soud přesto nad rámec výše uvedeného považuje za vhodné vyjádřit se i k žalobním námitkám směřujícím proti rozhodnutím o dodatečných povoleních staveb.
29. Pokud žalobci namítali, že stavební úřad pochybil, jestliže řízení o dodatečných povoleních staveb nepřerušil, tak k přerušení řízení dle krajského soudu nebyl dán důvod. Přestože podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že správní orgán řízení o žádosti usnesením přeruší na požádání žadatele, takovou povinnost správního orgánu nelze dovozovat vždy („mechanicky“) bez ohledu na situaci, v níž je požadavek ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu uplatňován. Typicky nemá správní orgán povinnost řízení přerušit v případě, kdy zjistí, že (podle aktuálního právního a skutkového stavu, ohledně něhož ani nemá v dohledné době dojít ke změně ve prospěch účastníka řízení – žadatele) žádosti není možné vyhovět a že je namístež ji bez dalšího dokazování zamítnout (k tomu srovnej *mutatis mutandis* např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2015, č. j. 5 A 267/2010 - 36, dostupný na www.nssoud.cz). Jestliže tedy stavební úřad v každém jednotlivém případě po podání žádosti o vydání dodatečného stavebního povolení ke stavbě, která nebyla povolena „řádně“, zjistil, že stavba je umístěna v dobývacím prostoru, že je umístěna v ochranném pásmu vodního zdroje a že je umístěna v rozporu s územním plánem, aniž by změny správních aktů, z nichž vymezení dobývacího prostoru, ochranného pásma vodního zdroje či podmínek územního plánování vyplývalo, byly v pokročilé fázi jejich eventuálního přijetí, k přerušení řízení

nebylo důvodu. Krajský soud by nepokládal za srozumitelnou aplikaci práva (konkrétně § 64 odst. 2 správního řádu), dle které by řízení o dodatečném povolení stavby (tedy stavby, jež měla být povolována především v „řádném“ řízení o vydání stavebního povolení) mohlo být k žádosti (případně k libovolně se řetězícím žádostem) stavebníka na relativně nekonečnou dobu přerušeno z toho důvodu, že by v budoucnu eventuálně mohlo dojít ke změně právního rámce, který nyní - v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby - její dodatečné povolení neumožňuje.

30. Lze konstatovat, že předmětné stavby byly postaveny bez stavebního povolení. Je přitom v principu nerozhodné, kdy se tak stalo. Stavba postavená bez stavebního povolení má být zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen za situace, pokud stavebník prokáže na splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (obdobně k tomu rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26). Důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro dodatečné povolení stavby nese vlastník takové stavby (stavebník); je tedy na něm, aby v řízení o dodatečném povolení stavby naplnění podmínek prokázal (srovnej k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 6 As 43/2004 - 101, dostupný na www.nssoud.cz), aniž by mu mělo být poskytováno jakékoli dobrodíní vyčkávání pro něj eventuálního („možná“) příznivějšího právního stavu. Právým cílem žádosti o přerušování řízení v situaci, jaká je dána v nyní posuzované věci, je získání neoprávněné výhody stavebníka oproti stavu, v němž měl stavebník o povolení stavby žádat (v „řádném“ řízení) i v němž o dodatečné povolení stavby nakonec žádal. Proto nebylo na místě řízení přerušovat (k tomu srovnej shodně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2013, č. j. 5 Ca 117/2009 - 39). Nepřerušil-li tedy stavební úřad řízení a rozhodl-li o žádostech žalobců bez vyčkávání na možné budoucí změny územního plánu, pak podle krajského soudu nepochybil.
31. Tím spíše pak nebyl důvod pro přerušování řízení o odstranění staveb, neboť pro tato řízení je změna územního plánu zcela nepodstatná. Došlo-li by během řízení o odstranění staveb skutečně ke změně územního plánu, event. pokud by taková změna byla již „na spadnutí“, mohli žalobci podat nové žádosti o dodatečné povolení staveb (srovnej k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015 - 34, dostupný na www.nssoud.cz). V rámci těchto řízení by stavební úřad byl povinen posoudit nové žádosti o dodatečné povolení staveb a při tom zohlednit nový územní plán. Tomu by nebránila ani skutečnost, že stavební úřad o žádostech o dodatečné povolení staveb v řízeních o odstranění staveb již jednou rozhodl, neboť Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016 - 36, dostupném na www.nssoud.cz, že na negativní rozhodnutí o žádosti nelze nahlížet jako na překážku věci pravomocně rozhodnuté. K ničemu takovému ovšem v daném případě nedošlo, neboť žalobci nové žádosti nepodali a ani k žádné změně územního plánu v dotčené lokalitě nedošlo.
32. Pokud se pak žalobci dovolávali toho, že dne 15. 12. 2016 obec Ostrožská Nová Ves schválila na zasedání zastupitelstva porízení změny územního plánu, je třeba uvést, že předmětné stavby se nenacházejí v katastru obce x, nýbrž v katastru města x. Ani žalobci přitom nenamítali, že by město Uherský Ostroh jakoukoli změnu územního plánu v rozhodnou dobu iniciovalo či připravovalo.
33. Jestliže žalobci odkazovali na možný vliv eventuální budoucí změny územně plánovací dokumentace na aktuální situaci, v níž bylo o jejich žádostech rozhodováno, je namístě v této souvislosti poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 35/2015 - 32, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož nepřihlédne-li správní orgán v rozhodnutí o odstranění a dodatečném povolení stavby ke schválenému zadání změny územního plánu, která se týká území, na němž je taková stavba umístěna, nejedná se bez dalšího o vadu řízení, pro kterou by bylo namístě takové rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 76 odst. 1

a § 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě, jak již bylo uvedeno výše, navíc pro město Uherský Ostroh žádná změna aktuálně připravována nebyla, a stavební úřad tedy ani neměl co zohledňovat.

34. Stejně tak studii „Využití ploch uvolněných po těžbě štěrkopísku – Ostrožská jezera“ nelze pokládat za významnou z pohledu jakéhokoli vyčkávání na případné děje následující, jež by měly rozhodnutí stavebního úřadu oddalovat. Tato studie nabízí jedno z možných řešení využití daného území, avšak přímo neslouží pro rozhodování stavebního úřadu.
35. Stavebnímu úřadu ani žalovanému pak nelze vytýkat ani to, že by snad se svým rozhodováním „spěchali“ proto, aby v mezidobí nedošlo ke změně právního rámce, která by nakonec pro některého ze žalobců byla příznivá a dodatečné povolení staveb umožňovala. Stavební úřad ani žalovaný vskutku nerozhodovali za situace, že by jakákoli taková změna byla „na spadnutí“, nadto ani následný vývoj po vydání žalobami napadených rozhodnutí neukazuje, že by postupem času měly stavby podmínky především územního plánování začít splňovat. Žádný takový vývoj po vydání rozhodnutí ostatně žalobci ani netvrdili.
36. Na shora uvedeném pak nemůže nic změnit ani námitka žalobců, že jsou pozemky v územním plánu nesprávně vyznačeny jako vodní plocha. Tato námitka totiž rovněž nesměruje proti žalobami napadeným rozhodnutím.
37. Krajský soud tedy neshledal, že by se žalovaný dopustil nezákonnosti při vydávání napadených rozhodnutí, ani mu nelze vytýkat jakoukoli obecnou nekorektnost ve vztahu k žalobcům, jež by mohla alespoň nepřímo žalobce krátit na jejich veřejných subjektivních právech. Krajský soud nadto neshledal ani žádné mimořádné důvody, pro které by, i přes povinnost přezkoumávat napadená rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), měl – pro dosažení obecné spravedlnosti pro žalobce – napadená rozhodnutí rušit s ohledem na aktuální skutkový a právní stav v době svého rozhodování.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žaloby důvodnými, a proto je podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobci, kteří neměli ve věci úspěch, nemají vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
40. Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Krajský soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. června 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu